

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΞΗΡΩΝ ΟΠΩΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΤΡΟΦΗΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΛΟΥΚ. Σ. ΛΟΥΚΑ

Διευθυντοῦ τοῦ Α. Σ. Ο.

Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι ἐλάχιστα γνωρίζουν περὶ τῆς σημασίας τῆς παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως τῶν ξηρῶν καρπῶν, ὑπὸ τὴν πολὺπλευρον μορφήν τῆς ἐννοίας ταύτης. Ἡ πατρις τῶν περισσοτέρων ξηρῶν καρπῶν εὐρίσκεται εἰς ὄλας, σχεδόν, τὰς εὐνοημένας ὑποτροπικὰς ζώνας τοῦ βορείου καὶ νοτίου ἡμισφαιρίου τῆς Γῆς. Ἀπὸ ἀπόψεως φυσικῶν συνθηκῶν, δύο κυρίως προϋποθέσεις δεόν να πληροῦνται διὰ τὴν ἀνάπτυξίν των: τὸ κατὰλληλον διὰ τὴν εὐδοκίμησιν τῆς καλλιιεργείας ἔδαφος καὶ ὁ ὑποτροπικὸς ἥλιος διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς τελείας ὠριμάνσεως καὶ τῆς μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀποξηράνσεως τῶν καρπῶν.

Μία θεώρησις τῶν κυριωτέρων παραγωγικῶν χωρῶν ξηρῶν ὄπωρῶν, ἀνεξαρτήτως εἶδους, ἀποκαλύπτει ὅτι τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν προϊόντων παράγεται εἰς τὰς χώρας τῆς ὑποτροπικῆς ζώνης τοῦ Βορείου Ἡμισφαιρίου, ἥτοι τὴν Εὐρώπην, τὴν Βορ. Ἀφρικὴν, τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀμερικὴν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς τοῦ Νοτίου Ἡμισφαιρίου, ἐξαίρεσει τῆς περιπτώσεως τῆς Αὐστραλίας καὶ τινῶν νήσων τοῦ Εἰρηρικοῦ Ὦκεανοῦ. Ἡ διαπίστωσις αὕτη εἶναι λίαν ἐνδιαφέρουσα.

Οἱ ξηροὶ καρποὶ, συναντῶμενοι παντοῦ, ὅπου ἡ φύσις εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ὠριμάνσιν των, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τρόφιμα, γνωστὰ

εἰς τοὺς κατοίκους τῶν γεωγραφικῶν τούτων περιοχῶν ἀπὸ χιλιετηρίδων. Κατὰ τὸν μεσαίωνα, ἤδη, παρὰ τὰς δυσκολίας τῶν μεταφορῶν, ἐφθάναν εἰς τὰς βορείους χώρας γευστικώταται ξηραὶ ὄπωραι, εἰς περιωρισμένας, βεβαίως, ποσότητας. Ἡ αὔξησις τῶν ἀποστολῶν ξηρῶν ὄπωρῶν εἰς τὰς πυκνοκατωκημένας βιομηχανικὰς περιοχὰς τῆς Εὐρώπης, ἀρξάμενη ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 19ου αἰῶνος, ἀποτελεῖ ἐπίτευγμα τοῦ εικοστοῦ αἰῶνος διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν καὶ τῆς ὀργανώσεως συνεχῶν τροφοδοτήσεων τῶν καταναλωτικῶν ἀγορῶν. Ἀναγκαῖον ἀποτέλεσμα τούτου, ὑπῆρξεν ἡ ἀνάπτυξις καὶ ὀργάνωσις τῆς παραγωγῆς.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ εικοστοῦ αἰῶνος, συνδυασμένη ἐξέλιξις παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως ὑπῆρξεν ἀπολύτως φυσιολογική. Τὸ σύστημα τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν προϊόντων μεταξύ τῶν πέντε Ἡπείρων δὲν κατῴρθωσαν νὰ ἀνατρέψουν οὔτε καὶ οἱ δύο καταστρεπτικοὶ παγκόσμιοι πόλεμοι. Αἱ ἤδη πρὸ τοῦ 1914 ὑφιστάμεναι σχέσεις παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως, ἀντέστησαν ἀποτελεσματικῶς εἰς ὄλας τὰς ἐκ τῶν ἀνωμάλων περιστάσεων κρίσεις. Ἀπόδειξις εἶναι ὅτι εὐθὺς μετὰ τὸν τερματισμὸν τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου, ἐτέθησαν εἰς κίνησιν καὶ ἐν ἰσχύϊ οἱ ὅροι ἐμπορίου, ὡς καὶ πρότερον.